

AFRIKA SZARVA – ÉS AMI MÖGÖTTE VAN

MOLNÁR DÓRA

Az elmúlt években, évtizedekben gyakran szerepelt a híradásokban egy afrikai viszonylatban méretét tekintve átlagosnak mondható, stratégiaiilag azonban annál meghatározóbb kelet-afrikai ország – sajnálatos módon általában olyan negatív események kapcsán, amelyeket a nagyhatalmi politika sem hagyhatott figyelmen kívül. Ez az állam *Szomália*, amelyről a térség iránt érdeklődő átlagembernek talán a kalózkodás jut először eszébe. A helyzet azonban ennél sokkal árnyaltabb, és Szomália kapcsán mindenképp említést kell tenni a bukott állami státuszáról, a menekültkérdésről vagy a szegénységről. Ezen kérdéseket is görcső alá veszi Marsai Viktor és Hettyey András Szomália c. könyve, amely azonban elsősorban a közelmúlt eseményeire fókuszál. A kötet bemutatja az 1991 óta eltelt több mint húsz esztendő eseményeit, amikor az állam nem rendelkezett központi igazgatási struktúrákkal, és az államkudarc évtizedeiben a hadurak, különböző lázadó csoportok, mérsékelt iszlamisták vagy épp radikálisabb „terroristák” vették át a főszerepet az állam irányításában.

Ha könyvet a kezünkbe vesszük, rögtön érzékeljük, hogy emészthető terjedelemben íródott, a törzsanyag mintegy 170 oldalt tesz ki. Átolvasva láthatjuk, hogy a szerzők milyen széles forrásanyaggal dolgoznak: a nyomtatott források hosszú listáját csak az internetes hivatkozások még terjedelmesebb sora múlja felül. A szerzőpáros stílusa kifejezetten olvasmányos, emellett gondolatmenetük is nagyon logikus, a mű egészen végig jól követhető. A gondolatokat tovább színesíti a mű közepén található 22 színes ábra elnökökről, térképekről, békefenntartó katonákról, harckocsikról. Külön kiemelendő, hogy a könyvben csak elvétve vehetünk észre egy-egy kisebb szerkesztésbeli hibát.

A könyv szerkezetileg *tíz fejezetre* tagolódik, ezen belül azonban elválaszthatatlan egységet képeznek a III-VII. fejezetek, amelyek az államfejlődés nem egyszer véres évtizedeit mutatják be.

Az *első fejezet* az ország természeti adottságait, földrajzi jellemzőit ismerteti, majd rátér a gazdasági helyzet alakulására. A szomáliai gazdaság az állam bukásával párhuzamosan nem dőlt össze, sőt épp ellentétes tendenciákat figyelhetünk meg. Erre a szerzők is rámutatnak, és értékelésükben kirajzolódik a gazdaság stabil növekedési pályája a kétezres években.

Szomália

Állami összeomlás és konszolidációs kísérletek Afrika Szarván

Publikon Kiadó, Pécs, 2013. ISBN 978-615-5001-96-3

A *második fejezet* Szomália történelmét mutatja be Said Barre bukásáig. Ezt a mintegy kétezer évet átölelő időszakot végigkíséri az ország egyik legfontosabb problémája, a klánrendszer dominanciája, amellyel még az iszlám ideológia sem volt képes megbirkózni. Ugyanakkor Szomália a kontinens egyik leghomogénebb állama etnikai és kulturális szempontból egyaránt, ami stabil társadalmi bázist jelenthet az államépítésben. A híres-hírheft ogadeni háborúban, amely teljes vereséggel végződött a szomáliaiak számára, már kirajzolódtak a nagyhatalmi erővonalak és az Egyesült Államok egyre inkább vonakodó magatartása.

A *harmadik fejezet* az 1990-es évek eseményeit elemzi, eljutva egészen az ENSZ első békekikényszerítő műveletének, az UNOSOM II kudarcáig. Az időszak első meghatározó eseménye Szomaliföld függetlenedése volt. S bár nemzetközi jogilag egyetlen állam sem ismerte el a területet, mégis az elmúlt két évtized alatt bebizonyosodott, hogy működő entitásként képes funkcionálni a nemzetközi térben. Erre az időszakra tehető a szomáliai történelem elmúlt évszázadának mélypontja: az országban teljes spektrumú polgárháború zajlott, a világszervezet segítség szervezetei már korábban kivonultak, a nagyhatalmak pedig teljesen közönyössé váltak a térség ügyei iránt. 1992-re azonban már olyan állapotok uralkodtak az országban, hogy a nemzetközi közösség sem maradhatott tétlen: az UNOSOM misszió és az UNITAF felállításával a világszervezet béketeremtő kísérletekbe kezdett, kiemelve ez utóbbi sikereit az éhínség felszámolásában. Ezen a ponton elérkezünk ahhoz az eseményhez, amelyet a laikus olvasó is könnyen beazonosíthat a Sólóyom végveszélyben című film alapján: a mogadishui csatához és az UNOSOM II. misszió kudarcához.

A *negyedik fejezet* 2006-ig tekinti át a szomáli történelem alakulását, amely immáron nemzetközi szereplők jelenlététől és tevékenységétől mentes volt, lévén, hogy a világ magára hagyta nem csak Szomáliát, hanem egész Afrikát. Ezt az időszakot egyik oldalról a hadurak, klánok hatalom megszerzéséért folytatott küzdelme jellemezte, másik oldalról pedig a lakosság saját létfeltételei megteremtésének biztosítása. Kialakult egy olyan status quo, amelynek felborítása egyik hatalmi tényezőnek sem állt érdekében. Ebben a hatékony vezetés nélküli helyzetben kellett az országnak szembenéznie a közelgő fenyegetéssel: az egyre erősödő iszlám radikálisok offenzívájával.

Az *ötödik fejezet* az iszlám szomáliai előretörésének folyamatát mutatja be, kezdve a mérsékeltbb irányzatok térnyerésével, majd folytatva az egyes hatalmi tényezők, különösen az Iszlám Bíróságok Uniója (ICU) radikalizálódásának bemutatásával. A radikálisok végül arra is képesek voltak, amelyre a bíróságok korábban nem: megtörni a hadurak erejét és félretenni a status quo fenntartására való törekvéseket. Ebben a kényes helyzetben – amikor még nem volt egyértelmű, hogy a radikálisok ki tudják-e szorítani a mérsékeltbb csoportokat – az Egyesült Államok cselekvésre szánta el magát. Ez a vitatható lépés döntő tényezőnek bizonyult a szélsőséges iszlamisták felemelkedésében, ezzel párhuzamosan pedig az ösellenség etiópok beavatkozása a kételkedőket is az iszlamisták táborába sodorta. Az ország ismét visszasüllyedt az 1991-92-es anarchikus állapotokba. A nemzetközi szervezetek közönyösek maradtak, amikor pedig Etiópia is kivonta a csapatait – amely erő az utolsó esély lett volna az al-Shabaab (Mudzsahedin Ifjúsági Mozgalom) térnyerésének megakadályozására –, Szomália biztonsági helyzete az eddigi súlyosról válságosra fordult.

A *hatodik fejezet* a 2009-től kezdődő konszolidációs és a központi kormányzat megerősítésére tett kísérleteket mutatja be 2011-ig. A kialakult status quo-ban az iszlamista belviszályokkal párhuzamosan az Ideiglenes Szövetségi Kormány (TFG) sem volt képes eredményeket felmutatni, és a nemzetközi szereplők tevékenysége is csak arra korlátozódott, hogy mintegy karantént állítva Szomália köré a problémákat az országon belül tartsák. 2010 júliusában a kampalai merénylet, amely egyrészt rámutatott a karantén-stratégia eredménytelenségére, másrészt pedig a végletekig fokozta az al-Shabaabon belüli ellentéteket, szikraként hatott a parázsló viszonyok között. Az AMISOM (az Afrikai Unió szomáliai művelete) is addigi tartózkodó harcmodorát feladva és a kezdeményezést átvéve egyre keményebben válaszolt az al-Shabaab akcióira. Ennek és a kibontakozó harcok eredményeként augusztusra a főváros 95%-a ismét a központi kormányzat ellenőrzése alá került.

A *hetedik fejezet* a harcok további, 2011-es menetének bemutatását követően felvázolja Szomália jelenlegi belpolitikai viszonyait (2012-ig). A kenyai beavatkozás, amelynek célja idővel már a szomáli válság kezeléséhez való hozzájárulás lett, látványosan váratlanul érte a nemzetközi közösséget, a mögöttes kenyai érdekek azonban magyarázattal szolgálnak. További etióp erőkkel kiegészülve pedig a TFG akkora

főlényel rendelkezett, hogy az al-Shabaabnak már esélye sem maradt a győzelemre. Ezt követően megindult az alkotmányozási folyamat, amely alapját a 2011 szeptemberében elfogadott menetrend (Roadmap) jelenti. Ez a dokumentum felvázolta az alkotmányozási és választási folyamat főbb állomásait: egyik, ha nem a legfontosabb az új átmeneti alkotmány elfogadása, amelyre hosszú csatározásokat követően 2012. augusztus 1-jén végre sor került. Az Alkotmánnyal kapcsolatban a szerzők helyesen mutatnak rá annak a jelentőségére, hogy immáron nincs rögzítve a 4.5-ös formula (amely a klánrendszer dominanciájának megnyilvánulásaként mindezig végigkísérte a somáli államtörténet képviselői rendszerét).

A kötet további három fejezetét – a történelmi részt követően – nevezhetjük tematikusnak is, mert ezekben a szerzők három különálló kérdéskört mutatnak be. Az első, a *nyolcadik fejezetben* elemzett Külkapcsolatok, amely a környező államok Szomáliával kapcsolatos külpolitikáját, s egyben a somáli külkapcsolati rendszer főbb elemeinek ismertetését tartalmazza. A bemutatott államok: Etiópia mint a térség első számú diplomáciai és katonai hatalma; Eritrea, amelynek célja a somáli „kihelyezett” konfliktussal az volt, hogy fő ellenségét, Etiópiát gyengítse, katonai és gazdasági erejét lekösse; Kenya mint a kelet-afrikai térség üzleti központja és Törökország, amely az egyik legfontosabb új szereplő Szomália életében és szerepvállalása a „soft power” alkalmazásának egyik tipikus példjaként értékelhető. Emellett a szerzők külön kitérnek az Európai Unióra, mint Afrika Szarvának legfontosabb külső szereplőjére. Ezt a titulust nem csak az a több milliárd eurónyi segély alapozza meg, amelyet az Unió az elmúlt évtized alatt humanitárius, fejlesztési és egyéb célokra a somáli államba pumpált, hanem azok a sikeres műveletek (EUNAVFOR, EUTM) is, amelyek biztosítják az államépítés zavartalan folyamatához szükséges egyéb feltételeket is.

A *kilencedik fejezet* a 2011-es kelet-afrikai éhínség problematikáját vázolja fel. Az ENSZ a legsúlyosabb, 5. fokozatúnak minősítette a kialakult helyzetet, amely hat régiót és a lakosság mintegy felét, 3,7 millió embert érintett. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a katasztrófa nem csak Szomáliát, hanem a szomszédos Kenyát, Etiópiát és Eritreát is sújtotta. A helyzet kialakulásában a nem megszokott természetföldrajzi események (ti. az átlagos csapadékmennyiségnek csak a fele hullott az adott évben) mellett nagy szerepe volt az al-Shabaab politikájának és a segélyszervezetekkel fenntartott rossz viszonyának is.

A szerzők a *tizedik, záró fejezetben* elemzik azt a kérdéskört, amelyről talán mindenkinek elsőként Szomália jut az eszébe: ez pedig nem más, mint a kalózkodás. Szomália – az afrikai kontinens leghosszabb partvidékével rendelkező állama – történelmi örökségként komoly halászfloattával rendelkezett, s ez, valamint a kapcsolódó halásztevékenység képezte a kezdeti kalóztevékenység alapját az állami összeomlás követően. A kalózkodás tevékenysége az évek folyamán szervezett üzletgá vált, amellyel a kezdeti tehetetlenséget követően 2011-12-re végül sikerült a nemzetközi közösségnek megbirkóznia. Ebben a szárazföldi konszolidáció mellett nagy szerepet játszott a

hajótársaságok megváltozott gyakorlata: biztonsági magánvállalatok fegyvereseinek alkalmazása a fedélzeten.

Miután végigolvastuk a könyvet, joggal érezhetjük azt, hogy a mű hiánypótló jellegű, hiszen ilyen átfogó, holisztikus jelleggel íródott kötet Szomália történelmi, gazdasági és aktuális politikai helyzetével kapcsolatban Magyarországon még nem látott napvilágot.

Úgy érzem, hogy a szerzők alkotása megválaszol valamennyi olyan kérdést, amely Szomáliával kapcsolatban felmerülhet bennünk. A szerzők pedig – történelmi végzettségük és affinitásuk révén – birtokában vannak annak a tudásnak, amely segítségével a szomáli államfejlődés rögzös útját átfogó, lényegre törő, a laikus és szakavatott szeműek számára egyaránt érhető módon mutatják be a történelmi fejezetekben. Ezt egészítik ki kutatásaik, publikációik és tanulmányútjuk, amelyek segítségével az olyan különálló, mégis egymástól elválaszthatatlan kérdéseket tudnak tudományos igénygel elemezni, mint az éhínség vagy a kalózkodás. A szerzők jelezték, hogy mindenképp lesz folytatás – azt hiszem, a tudományos közösség nevében is elmondhatom, hogy már most várjuk. Szomália esetében egy olyan állammól van szó, ahol ugyan jelenleg kialakult egy törekeny, bár többé-kevésbé stabil belső helyzet, azonban ahhoz, hogy Afrika Szarvát nyugodt szívvel magára lehessen majd hagyni, még legalább két évtizedig hasonló erőfeszítések szükségeltetnek nemcsak szomáli részről, hanem a nemzetközi közösség oldaláról is. „Ha ezen periódus bármely pontján a donorközösség leveszi kezét Afrika Szarváról, Szomália nagy valószínűséggel ismét visszahullik a káoszba” – summázza következtetéseit a szerzőpáros. ☀

Nyomdai partnerünk:

7622 Pécs, Légszeszgyár u. 28. tel./fax: 72/532-414

A GYAKORLAT ELMÉLETE: AFRIKAI VÁROS MINT KOLONIZÁCIÓS HAGYATÉK

A. GERGELY ANDRÁS

Az alábbi rövid élményfutamat (szisztematikus kritikai olvasatnak nemigen merném nevezni, inkább a referáló szemlézés tónusát hangsúlyozom) olyan kiadványra számom, mely nem kelet-európai témakörökkel, de „importálható” analógiákkal, s nem utolsósorban univerzális problematikák itthoni értelmezés-árnyalataival teszi gazdagabbá a városkutatók körképét. Garth Myers *Afrikai városok. Új megközelítések a városkutatók elméletéhez és gyakorlatához* című kismonográfiája ilyen „import”-tematika, mely az afrikai városok kritikai vízióit közvetíti, s melyben a harsányan gyors fejlődéstörténetű Nairobi, Lagos, Accra, Dar es-Salaam, Port Elisabeth, Dodoma, Kinshasa posztkoloniális és kozmopolita miliójéről szól a szerző alapos áttekintésben, látványosan bizonyítva gazdaság és társadalomszerkezet, városrészek és belső léptékek általunk nemigen elképzelhető szintű kiterjedését, informális irányítás-gyakorlatát, kulturális vagy igazgatási örökségét és perspektíváit.

Midőn a kolonizációs uralom meggyengülése és a háború utáni afrikai önfelzabádítás lázas korszaka megkezdődött, megannyi brit, francia, holland, amerikai kutató (jobbára földrajzok, régészek, etnográfusok, demográfusok, ökológusok, s néhány fejlesztő közgazdász) ébredt rá – mint kutatási témára is – az afrikai városok változására. Sok százmillió migráció, egész nemzeti gazdaságok vagy nagytérségek teljes ökológiai és társadalomszerkezeti átalakulása zajlott ekkor, nem is volt tehát oktan az érdeklődés, mely a tranzíciót figyelte.

A városkutatók afrikai aspektusai ma már korántsem egy távoli földrész idegen modelljeiként szelektálhatóak, hanem globális világunk nemzetközi összefüggésrendszerébe, életterébe és fejlesztési vagy innovációs térképére rajzolhatóan ott vannak, ahol a nagyvárosok lakossága, migrációs tömegei, kultúrája és válságjelenségei közvetlenül is kopogtatnak az európai ajtókon, „Afrikáról szóló diskurzusban” jelentkezve, elnyomás és uralom mintázatai között olyanokat is kínálva, melyek közöttünk élnek, csupán saját életmódunk térképére még nem rajzoltuk oda őket. Elmélet és kutatási gyakorlat, a gyarmati örökség és vele szemben az erőszak, a biztonság, a sebezhetőség, a kiszolgáltatottság, a kormányozhatatlanság, a környezetszennyezés, s szegénység határtalan határai és módjai nem tisztán a Los Angelesselel vagy Lyonnal, Pápával vagy Ózddal összehasonlíthatatlanságot tükrözik, hanem a különbségekben rejlő azonosságot, hasonlóságokban meglelt eltéréseket legalább annyira, s a múltból feltűnő életképek hatását (kolonizáció) ugyanúgy, mint a jövő (posztkoloniális) vízióit.

Az afrikai térben, a gyarmatosítás után megmaradt hatások között ez a sajátos, több ezer törzsi nyelv, kultúra, rokonsági kapcsolatrend, életmód-minta, származási leágazás egyvelege a legtöbb kisebb lakónépességi csoportot hasonlóvá teszi egymáshoz. Myers könyve a szemlélet- és kutatástörténet főbb forrásai között kiemelt hangsúllyal mutatja föl a számukra nem szokványos dimenziókat, s keresi érvényüket, korlátosságukat, alkalmazhatóságukat, miközben bizonyossá teszi (ugyan kifejezetten „felháborítóan nagy hibának” nevezi konkrétan), hogy „az” afrikai város nem létezik, nincs sem séma, sem típus, sem témakör, amiben általánosítás lehetősége lenne. A kötet átfogó címe dacára az Afrikáról szóló városkutatási szakirodalom szemlélését végzi el, a „jellemző sokszínűség végtelen tárházát” mutatja be, „beleértve az ide tartozó víziókat, irodalmi és művészeti alkotásokat”, továbbá „a városok diverzitását és a városfogalom sokrétű jelentéseit a kontinensen” (231. old.). Elvont városfogalmakról beszélni tehát (ezek alapján is) ugyanolyan megszálló gesztus, mint maga a kolonizáció kulturális imperializmusa volt (és hatásaiban maradt is). Van azonban megannyi óriásvárosnak kétannyi kistérsége, millióje, ipartelepe, kertsege, gettója, luxuskörnyéke, bevásárló- vagy piachelye, úttalan tere és tértelen útja, melyek párhuzamai nem oly túl távoliak, ha saját külkerületi, rozsdáövezeti, hanyatlani hagyott településeink párhuzamait keressük.

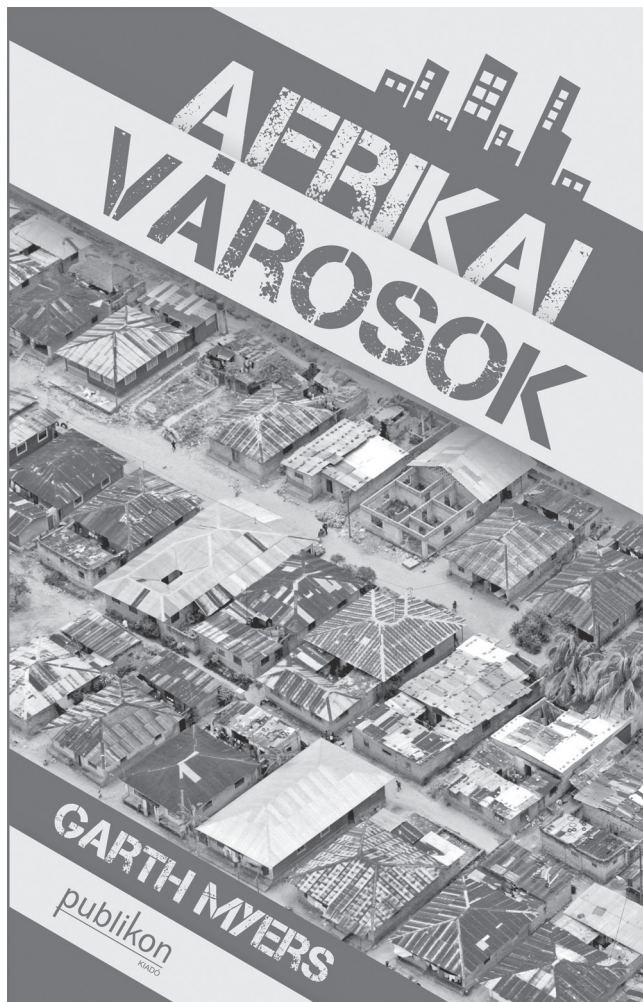
E tekintetben osztani lehet Myers véleményét, már hazai analógiák okán is: „Az afrikai városok a világunkhoz tartoznak. A világ városairól és a globális városokról szóló modellek mégis megfelelnek e kontinens városairól, vagy a margón kívülre helyezik azokat. A városkutatás elmélete és tervezési gyakorlata gyakran jár el hasonlóképpen. Tény, hogy a régió egyike volt a világ városodásában legjobban lemaradt térségeinek, de ez már jó ideje változóban van. Igaz, hogy az afrikai városok közül kevés tartozik a világ legnagyobbjai és leggazdagabbjai közé, egymással és a világgal kialakított kapcsolataik miatt szükséges a vitákat és az oktatásban használt anyagainkat is bővíteni, hogy a kontinenssel is többet foglalkozzanak...” (231. oldal, továbbá 115-117, 80-91, 50-57.).

Ekképpen tárgyalja a nemzetközi összehasonlításba is bevont városelméleti, modellezési, fejlesztési, iparosítási, demográfiai kontextusok mellett a szociálpolitika, az infokommunikáció, a közlekedés, a helyi-térségi közigazgatás és hatalompolitika dimenziói között megújuló-változó várostérségeket, keresve „a jelenleginél életképesebb, nagyszerűbb városkutatás” létrejöttének esélyeit, melynek révén a szaktudomány talán „képes túllépni az Észak és Dél, a (bipoláris világban alkalmazott) első és harmadik világ, a Dél egyes régiói és más nagy térségek közötti szakadék felett” (11. oldal, Tarrósy István szerkesztői előszava).

Ezt az egyenlőtlenségi és alulfejlettségi szintkülönbséget, strukturális örökséget és a „modernitás és fejlődés közötti” mintaválasztási kényszert (21. old.) nemcsak az Afrikáról közbeszédben és víziókban megrekedt helyzetkép, hanem a szakirodalmi pillantások egy része is erősíti. Főképp azért, hogy ha utal is a városmodellezés valamely tudora afrikai példára, akkor inkább hiányosságra és nehézségre, problémára utal, s ha kritikai, materialista vagy progresszív kutatói aspektusok már nem is igen vannak, melyek az afrikai fejlődést élményközelből értékelik, akkor a

Garth Myers
Afrikai városok

Publikon Kiadó, Pécs, 2013. ISBN 978-615-5001-92-5

„nyilvánvaló fejletlenség”, a „roncsnak tekintett” afrikai város víziója egyértelműen a nyugati típusú várossal összehasonlításban deklarál értékrendet, nem pedig helyi, afrikai dimenziók mentén. Pusztán a nyomornegyedek lakhatási adataiból nemigen derülhet ki, miképpen él egy város, mely pedig nem pusztán elképesztően mocskos putrik tömege, nem „környezetszennyezés, ürülék és romlás” közege csupán... – s erre mint Tanzánia városainak húsz éve kutatója, Myers maga is kellő bizonyosságot hoz a kötet (3. fejezet) java részében, ráébresztve Ferguson érvelésének jogosságára is: aki Afrika-kutatással foglalkozik, kötelessége megcáfolni „azt a fajta Afrikáról szóló

közbeszédet”, mely a komparatív gesztussal csakis a lealázást, pótlólagos mentális gyarmatosítás, szcientikus sematizálást tekint megoldásnak, kutatás és helyismeret nélkül (28. old.). Mint eredetileg zanzibári doktori tanulmányai közben az effajta „feltáró” lekezelést nagy tömegben gyűjtő kutató, az itt felhasznált roppant bőséges szakirodalom ismertetésével is hasonlóképpen elutasítja ezt a torzképet, s fölteszi a posztmodern városkutatás alapkérdéseit a formáktól és sémáktól eltérő „másságok” felé közelítve. Kötetében Lusaka „posztmetropolisz” voltát, Zanzibár neoliberais törekvéseit, Dar es-Salaam vagy Fokváros informális városközösségeit vagy Accra más szempontból transznacionális miliójét, Johannesburg kozmopolita sajátosságait, és további számtalan tervezett vagy spontán módon alakult városformációt is jellemez úgy, hogy közös bennük „a gyarmatosítás után hátramaradt szegénység, elmaradottság és társadalmi-területi egyenlőtlenségek; az informális szektorok és települések problémája; az igazságos kormányzás; az erőszakmentes környezetek összehajszolása, valamint a globalizáció megfelelő kezelése” mint alapvető kihívások, s az ezekre adott „város-válaszok” eltérő volta is mind-mind része kell legyen „az” afrikai város megértésének (39. old.).

Lévén városkutató, kit a hazai terep és az összehasonlítás kísértése kézenfekvően vonz a másfajta szakirodalom olvasására, úgy vélem és igazolhatónak látom, hogy Myers könyve egészen más dimenzióban szól, mint azt európai uniós projektek kapcsán vagy amerikai szakirodalmi források alapján ismerni lehet. Át- és újragondolni készíti a városról való egész elméleti, várostervezési, fejlesztési, kapcsolatrendi, szakszótári-fogalmi összefüggésrendszert. Látható, hogy a történeti ívek mentén a klasszikus, George Balandier-féle „fekete-afrikai városok szociológiája” szemlélet (a bibliográfiában sem szerepel!) a messzi ötvenes-hatvanas évek kutatási valóságában rekedt meg, az euro-amerikai városvíziók pedig a globalizációs kikötők és funkcionális kifutópályák témakörében mérlegelik csupán a földrész perspektíváit, de egykönnyen kicsukják belőle az élő embermilliók (sőt százmilliók!) élethelyzetét, mindennapjait, korcsoportjait, piaci és emberi kapcsolathálóját, uralmi kiszolgáltatottságát, túlélési perspektíváit. Ennek kritikája is e kötet, s annak a keserűségnek is pontosítója, miként marad eredendően marginális egy kutató, ha nem fősodorbeli projektek mentén fogalmaz meg elvont okosságokat és praktikus programokat, s nem akarja-próbálja helyettesíteni egymással a lét meglátását és a kimerevített struktúrák hasznalkulussait.

Két aspektusból nézve is elkötelezett vagyok az Afrika Tanulmányokban írva (a Publikon kiadványáról) és még városról is... – de e vallomás senki olvasót ne kötelezzon arra, hogy ne olvasson bele, s ne jelölje ki a kötet fontossági sorrendben elfoglalt helyét tanulmányai lajstromában! Ha morális kötelesség az Afrika-közhe-lyek kitartó cáfolata, akkor az életközeli alternatív ismeret még inkább az, sőt: jövőérdeklő tudás bázisa is. Afrika nélkül saját lét-képtelenségeinket sem értjük (meg) igazán, s a szaktudomány belátásait errefelé terelni ugyancsak komoly feladat marad. Szerencsére, Myers könyve nem kíván megértő belátást sem az olvasótól, sem a szakembertől, sem a társtudományok forgalmazóitól. Egyszerűen csak van, mostantól a polcon, az elérhető fontos források között. S hála ezért a Kiadónak. ☀

PUBLIKON KIADÓ

PÁRSZÁZAS NYÁRI AKCIÓ!

Nyaralás, pihenés, kikapcsolódás és természetesen olvasás!

Vásároljon most könyvet a Publikon Kiadótól néhány száz forintért!

Kákai László: Kik is vagyunk mi? Civil szervezetek Magyarországon: ~~2390 Ft~~ 490 Ft

Kákai László (szerk.): 20 évesek az önkormányzatok (tanulmánykötet): ~~3590 Ft~~ 690 Ft

Tuka Ágnes: Az Európai Uniónk színe és fonákja: ~~2490 Ft~~ 490 Ft

Schweitzer Gábor: A katedrán innen és túl: ~~2790 Ft~~ 550 Ft

Gálosi-Kovács Bernadett: Környezetfejlesztés a kistérségekben: ~~2490 Ft~~ 490 Ft

Wilhelm Zoltán – Kisgyörgy Péter – Déri Iván: Nepál: ~~3980 Ft~~ 700 Ft

Harsányi Iván: A félperifériától a centrum felé – Spanyolország és Portugália történelme a „hosszú 19.” és a még hosszabb 20. században: ~~2990 Ft~~ 590 Ft

Póczik Szilveszter: Az iszlám forradalom ~~2790 Ft~~ 490 Ft

Szabó Gábor: Szétszakadó világunk – A globalizáció emberi jogi kockázatai: ~~2490 Ft~~ 490 Ft

Chris Alden: Kína az afrikai kontinensen: ~~2390 Ft~~ 390 Ft

Tarrósy István: Kelet-Afrika a fejlődés útján: ~~2490 Ft~~ 490 Ft

Mihálffy Balázs: Mpilo – Nem csak mesék Afrikáról: ~~2790 Ft~~ 490 Ft

Csapó Zsuzsanna: Fegyverekkel szemben, fegyverekkel kézben: ~~2790 Ft~~ 590 Ft

Új népvándorlás – Migráció a 21. században Afrika és Európa között: ~~3490 Ft~~ 590 Ft

Cséke Zsolt: Benyovszky Móric és a malgasok földje: ~~3290 Ft~~ 700 Ft

Ternák Gábor: Daktari, Daktari – Egy orvos visszaemlékezései: ~~2590 Ft~~ 490 Ft

Bernát János – Balogh Sándor: Lesotho aranya: ~~1850 Ft~~ 390 Ft

Négy, tetszőlegesen összeválogatott Afrika Tanulmányok folyóirat csak 600 Ft

**A KÖNYVEK MEGTEKINTHETŐK ÉS MEGRENDELHETŐK A PUBLIKON KIADÓ
OLDALÁN ÉS EMAILBEN A KIADO@PUBLIKON.HU EMAIL CÍMEN.**

Az akció 2014. augusztus 20-ig tart.

publikon
KIADÓ

www.publikon.hu